

**Protokół nr 48/2013
z posiedzenia Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa
Rady Miejskiej Wrocławia
z 8 lipca 2013 r.**

BRM-ZKO.0012.12.9.2013

Posiedzenie Komisji prowadził przewodniczący Krzysztof Kilarski.
Na ogólną liczbę 5 radnych, obecni byli wszyscy radni – członkowie Komisji.
Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Porządek posiedzenia:

I. Zaopiniowanie projektów uchwał w sprawie:

1. zmiany uchwały nr XXXVI/810/12 RM Wrocławia w sprawie budżetu miasta na 2013 rok – **druk nr 1218/13**,
2. zmiany uchwały nr XXXVI/811/12 RM Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej miasta – **druk nr 1219/13**,
3. Wrocławskiej polityki mobilności – **druk nr 1211/13 (I czytanie)**.

II. Rozpatrzenie wezwań i skarg:

1. wezwania pana do usunięcia naruszenia interesu prawnego w związku z podjętą uchwałą nr XLII/1046/13 z dnia 18 kwietnia 2013 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Księża Małego i Wielkiego we Wrocławiu – część zachodnia – **druk nr 1220/13**,
2. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na uchwałę nr XL/1263/09 z dnia 22 października 2009 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części zespołu urbanistycznego Kowale Komercyjne we Wrocławiu – **druk nr 1215/13**,
3. skargi pana na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1214/13**;
4. skargi pana na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1213/13**;
5. skargi pana na Dyrektora Młodzieżowego Domu Kultury Fabryczna – **druk nr 1196/13**.

III. Sprawy bieżące:

1. Pismo Rady Osiedla Huby z dnia 1 lipca 2013r. w sprawie poprawy bezpieczeństwa wokół żłobka nr 11 przy ul. Hubskiej 39.
2. Pismo Przewodniczącego Komisji Infrastruktury Komunalnej, Pana Szymona Hotały z dnia 8 lipca 2013r. skierowane do Komendanta Straży Miejskiej w sprawie kontroli punktu sprzedaży alkoholu znajdującego się na skwerze przy ulicach Kazimierskiej i Pastelowej. (***pismo do wiadomości Komisji***).

IV. Przyjęcie protokołu:

- nr 47/13 z dnia 25 czerwca 2013r.

V. Wolne wnioski.

Ad. I.

Komisja zaopiniowała projekty uchwał w sprawie:

1. zmiany uchwały nr XXXVI/810/12 RM Wrocławia w sprawie budżetu miasta na 2013 rok – **druk nr 1218/13** - postanowiła w głosowaniu (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 2 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;

2. zmiany uchwały nr XXXVI/811/12 RM Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej miasta - **druk nr 1219/13** - postanowiła w głosowaniu (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 2 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;

3. Wrocławskiej polityki mobilności – **druk nr 1211/13 (I czytanie)** - postanowiła w głosowaniu (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) wnioskować o skierowanie projektu uchwały do II czytania.

Ad. II.

Kolejnym punktem było rozpatrzenie następujących skarg i wezwań:

1) wezwania pana do usunięcia naruszenia interesu prawnego w związku z podjętą uchwałą nr XLII/1046/13 z dnia 18 kwietnia 2013 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Księża Małego i Wielkiego we Wrocławiu – część zachodnia - **druk nr 1220/13**. Pismem z dnia 28 czerwca 2013 r. (dalej: „Wzywający”) wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa powstałego, w ocenie Wzywającego, na skutek uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla Księża Małego i Wielkiego we Wrocławiu – część zachodnia, uchwałą nr XLII/1046/13 z dnia 18 kwietnia 2013 r. (dalej: „Plan miejscowy”). Wezwanie dotyczy usunięcia naruszenia prawa poprzez dokonanie zmiany:

a) w § 18 ust. 3 pkt 2 planu miejscowego, poprzez rozszerzenie zapisu dopuszczającego zabudowę jednorodzinną wyłącznie w formie domów wolnostojących i bliźniaczych, o zabudowę wielomieszkaniową wysoką, której brak w zapisach Planu miejscowego stanowi, w ocenie Wzywającego, pogwałcenie uprawnień stron postępowania planistycznego;

b) w § 44 ust. 1 planu miejscowego, którego zapis narusza prawo własności Wzywającego poprzez dokonanie podziału działek należących do Wzywającego na skutek umieszczenia pomiędzy nimi drogi dojazdowej (4KDD/11) do terenu oznaczonego w Planie miejscowym jako 18US;

c) w § 34 pkt 1 planu miejscowego, którego zapis narusza prawo własności Wzywającego oraz stanowi przekroczenie przez Radę Miejską Wrocławia władztwa planistycznego poprzez przeznaczenie terenu stanowiącego własność Wzywającego na usługi i rekreację. W odpowiedzi na wyżej opisane wezwanie należy wskazać, iż uchwalenie planu miejscowego w niniejszej sprawie nastąpiło zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym Dz.U.2012.647 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”) oraz wydanych na jej podstawie aktów wykonawczych. Projekt planu miejscowego został wyłożony do publicznego wglądu, a Wzywający pomimo przysługującego mu na podstawie art. 18 ust. 1 Ustawy uprawnienia, nie wniósł do niego żadnych uwag. Wskazany powyżej przepis pozwala osobie, której interes prawny lub uprawnienia zostaną naruszone przez ustalenia przewidzianego do uchwalenia w przyszłości miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, przedstawić do rozważenia swoje racje w trakcie projektowania planu. Należy podkreślić, iż zgodnie z art. 6 ust. 1 Ustawy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego kształtuje, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości, poprzez ustalenie przeznaczenia terenu, oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu (art. 4 ust. 1 Ustawy). Brak zgodności zamierzeń Wzywającego co do sposobu wykorzystania działki z treścią planu miejscowego nie oznacza jednak, że zapisy planu miejscowego i podjęta uchwała są niezgodne z prawem. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego sporządzony i uchwalony na zasadach i w trybie określonym w Ustawie oraz w zgodzie z powszechnie obowiązującymi przepisami, mimo niosących w swej treści ograniczeń w wykonywaniu prawa własności nieruchomości, nie narusza konstytucyjnej zasady ochrony własności, przewidzianej w art. 21 ustawy zasadniczej (wyrok NSA z dnia 17 sierpnia 1999 r., II SA/Ka 1842/97). Ponadto, określone w art. 3 ust. 1 Ustawy władztwo planistyczne, uprawnia do kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy. W związku z tym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gmina

określa m.in. rozmieszczenie inwestycji celu publicznego (art. 4 ust. 1 Ustawy). Plan ten obejmuje wszystkie nieruchomości, a nie tylko te należące do gminy. Nie jest zatem zasadny zarzut Wzywającego, iż Gmina Wrocław bezprawnie przesądziła o przeznaczeniu jego nieruchomości pod drogę dojazdową, nie będąc właścicielem tej nieruchomości (Wyrok WSA w Olsztynie z dnia 20 grudnia 2011 r. II SA/OI 543/11). Biorąc pod uwagę powyższe wezwanie do usunięcia naruszenia prawa należy uznać za niezasadne. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

2) skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na uchwałę nr XL/1263/09 z dnia 22 października 2009 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części zespołu urbanistycznego Kowale Komercyjne we Wrocławiu – **druk nr 1215/13**. W. Doliński, M. Syposz, R. Syposz SYDO sp.j. z siedzibą we Wrocławiu (dalej: „Skarżący”), w oparciu o art. 101 ustawy o samorządzie gminnym, wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa jakie nastąpiło w wyniku wejścia w życie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części zespołu urbanistycznego Kowale Komercyjne we Wrocławiu. Wezwanie nie zostało uwzględnione przez Radę Miejską Wrocławia. Skarżący w przedmiotowym wezwaniu zarzucił naruszenie jego interesu prawnego poprzez naruszenie zasad i procedury planistycznej wynikających z ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717 ze zm.). Krytycznie ocenił on rozwiązania przyjęte w planie miejscowym, w zakresie w jakim zostało ustalone nowe przeznaczenie działek, będących w jego władaniu i zarzucił, iż takie rozwiązanie narusza jego konstytucyjne prawo własności oraz prawo użytkowania wieczystego. W przedmiotowej sprawie doszło bowiem zdaniem Skarżącego do naruszenia wydanej wcześniej decyzji o pozwoleniu na budowę. Z powyższych względów Skarżący wezwał Radę Miejską Wrocławia do zmiany części tekstowej i graficznej planu miejscowego poprzez zmianę przeznaczenia gruntów nim objętych oraz określenia innego sposobu dojazdu do rzeczonych gruntów. Mając na uwadze powyższe, oraz fakt nie uwzględnienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa Skarżący złożył w dniu 21.06.2013 r. skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na uchwalony przez Radę Miejską Wrocławia plan miejscowy. Przedmiotowa skarga powiela wszystkie zarzuty podniesione w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa, które były już przedmiotem obrad Rady Miejskiej, w wyniku których w/w wezwanie nie zostało uwzględnione. Ponadto, Skarżący podniósł zarzut zaniechania uzasadnienia planu zagospodarowania. Rozpatrując niniejszą Skargę, należało ponownie przyrzeć się poszczególnym zarzutom. Po pierwsze, istotnym jest, iż rozbieżność ustaleń planu miejscowego z warunkami decyzji o pozwoleniu na budowę nie uniemożliwia realizacji zgodnej z nią inwestycji, bowiem zgodnie z art. 65 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U.2012.647 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”) ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę nie podlega wygaszeniu, mimo że jej ustalenia nie są zgodne z zapisami uchwalonego dla tego terenu planu miejscowego. Prawomocna decyzja o pozwoleniu na budowę stanowi podstawę do realizacji zamierzeń inwestycyjnych. Nie można więc uznać, za naruszenie interesu prawnego nieuwzględnienia w ustaleniach planu miejscowego rozstrzygnięć ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę. Odnosząc się do zarzutów dotyczących szeroko rozumianego naruszenia granic prawa dysponowania nieruchomością, w tym także prawa użytkowania wieczystego poprzez nadużycie władztwa planistycznego, należy wskazać, iż Ustawodawca dopuścił wprowadzenie ograniczeń korzystania nawet z prawa własności do nieruchomości (będącego najszerszym z praw do władania rzeczą) mocą przepisów aktu prawa miejscowego, w tym przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Ponadto, określone w art. 3 ust. 1 Ustawy władztwo planistyczne, uprawnia do kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy. W związku z tym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gmina określa m.in. rozmieszczenie inwestycji celu publicznego (art. 4 ust. 1 Ustawy). Plan ten obejmuje wszystkie nieruchomości, a nie tylko te należące do gminy. Nie są zatem

zasadne zarzuty Skarżącego, iż Gmina Wrocław bezprawnie przesądziła o przeznaczeniu jego nieruchomości, nie będąc właścicielem tej nieruchomości (Wyrok WSA w Olsztynie z dnia 20 grudnia 2011 r. II SA/OI 543/11). Zgodnie z art. 6 ust. 1 Ustawy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego kształtuje, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości, poprzez ustalenie przeznaczenia terenu, oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu (art. 4 ust. 1 Ustawy). Brak zgodności zamierzeń Skarżącego co do sposobu wykorzystania działki z treścią Planu miejscowego nie oznacza jednak, że zapisy Planu miejscowego i podjęta uchwała są niezgodne z prawem. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego sporządzony i uchwalony na zasadach i w trybie określonym w Ustawie oraz w zgodzie z powszechnie obowiązującymi przepisami, mimo niosących w swej treści ograniczeń w wykonywaniu prawa własności nieruchomości, nie narusza konstytucyjnej zasady ochrony własności, przewidzianej w art. 21 ustawy zasadniczej (wyrok NSA z dnia 17 sierpnia 1999 r., II SA/Ka 1842/97). Odnosząc się do kolejnych zarzutów, należy wskazać, iż uchwalenie planu miejscowego w niniejszej sprawie nastąpiło zgodnie z przepisami Ustawy oraz wydanych na jej podstawie aktów wykonawczych. Projekt planu miejscowego został wyłożony do publicznego wglądu, a Skarżący pomimo przysługującego mu na podstawie art. 18 ust. 1 Ustawy uprawnienia, nie wniósł do niego żadnych uwag. Wskazany powyżej przepis pozwala osobie, której interes prawny lub uprawnienia zostaną naruszone przez ustalenia przewidzianego do uchwalenia w przyszłości miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, przedstawić do rozważenia swoje racje w trakcie projektowania planu. Odnosząc się do zarzutu naruszenia zasad procedury planistycznej polegającej na zaniechaniu uzasadnienia uchwały w sprawie planu miejscowego należy wskazać, iż w Ustawie brak jest jakichkolwiek przepisów regulujących powyższą kwestię. Pewne wskazówki w tym zakresie zawiera Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. poz. 164 Nr 1587 dalej: "Rozporządzenie"). Rozporządzenie określa jednak szczegółowo składniki projektu planu miejscowego, a nie planu miejscowego, które to pojęcia, zgodnie z definicjami zawartymi w § 2 Rozporządzenia nie mogą być uznane za tożsame. Zgodnie z Wyrokiem Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 21 grudnia 2011 r. (II SA/GI 556/11) przepisy u.p.z.p. nie nakładają na radę gminy obowiązku sporządzenia uzasadnienia uchwały o uchwaleniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a zatem jego brak nie stanowi naruszenia zasad uchwalenia planu. Określenie sposobu dokumentowania prac i zakresu projektu planu nie może skutkować wprowadzeniem w drodze Rozporządzenia obowiązku dokonania czynności przez radę gminy, polegającej na uzasadnieniu uchwały, którego brak byłby kwalifikowany jako naruszenie zasad uchwalania planu. Mając na uwadze powyższe, należy uznać, iż brak uzasadnienia Planu Miejscowego nie stanowi istotnego naruszenia prawa skutującego stwierdzeniem jego nieważności. Ponadto, należy wskazać, iż zgodnie z przepisem art. 36 Ustawy przewiduje gwarancje prawne dla właściciela nieruchomości, z której korzystanie w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, w związku z uchwaleniem planu miejscowego, stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone. W w/w przypadku właściciel nieruchomości może żądać od gminy odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę albo wykupienia nieruchomości lub jej części. W myśl zaś ust. 2 art. 36 Ustawy, realizacja w/w roszczeń może nastąpić również w drodze zaoferowania przez gminę właścicielowi nieruchomości zamiennej. Uwzględniając powyższe uznać należy, iż przyjęty przez Radę Miejską uchwałą, wskazaną na wstępie, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie doprowadził do naruszenia obowiązujących przepisów prawa, a zarzuty skarżącego w tym zakresie są nieuzasadnione. Reasumując, rozpatrując skargę Rada winna przyrzeć się zarzutom w niej sformułowanym. W ocenie Komisji nie znajdują one podstaw prawnych, a skarżący opiera się na błędnej interpretacji przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za - 3, przeciw - 2,

wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

3) skargi pana [imię] na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1214/13**. Pismem z dnia 21 maja 2013 r. Pan [imię] (dalej: „Skarżący”) wniósł skargę, która była wynikiem jego niezadowolenia ze sposobu załatwienia wniosku z dnia 17.05.2012 r. dotyczącego utworzenia we Wrocławiu Centrum Gier Umysłowych. Skarżący podniósł, iż taka inwestycja przyniesie społeczeństwu korzyści intelektualne i moralnoprawne. Ponadto, w dalszej części pisma przedstawił on własną propozycję rozwiązania przedmiotowej kwestii wskazując na aspekty techniczno – finansowe postulowanego przedsięwzięcia. Odpowiedzi na powyższą skargę, z upoważnienia Prezydenta Miasta Wrocławia, udzielił Dyrektor Departamentu Spraw Społecznych Urzędu Miejskiego Wrocławia (dalej: Dyrektor). Poinformował on, iż wniosek Skarżącego z dnia 17.05.2012 r. był rozpatrywany przez Urząd Miejski Wrocławia. W piśmie z dnia 11.06.2012 r. wskazano Skarżącemu jakie kroki należy podjąć, aby utworzyć Centrum Gier Umysłowych we Wrocławiu. Dyrektor podniósł ponadto, iż Skarżący został już wcześniej poinformowany, że ze względu na fakt, iż przedmiotowa inwestycja nie znajduje się w Wieloletnim Planie Inwestycyjnym Gminy Wrocław na lata 2013/2015, nie jest możliwa jej niezwłoczna realizacja. Dyrektor wskazał także, że w celu załatwienia niniejszej sprawy zostało przeprowadzone postępowanie, którego celem było zbadanie stanu infrastruktury przeznaczonej do gry w brydża. Jak się okazało, Wrocław posiada bardzo dobrą infrastrukturę niezbędną do uprawiania tego sportu, a o przychylności władz i wspieraniu brydża we Wrocławiu świadczyć może m.in. fakt współfinansowania przez Gminę Wrocław Mistrzostw Europy Juniorów w brydżu sportowym. Rozpatrując niniejszą skargę należy wskazać, iż zgodnie z przepisem art. 246 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 267, dalej: k.p.a.) Skarżący, wskutek niezadowolenia ze sposobu załatwienia swego wniosku był legitymowany do wniesienia skargi w niniejszej sprawie. Na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów należy stwierdzić, iż postępowanie wszczęte wskutek wniosku Skarżącego z dnia 17.05.2012 r. zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy. Skarżący został ponadto poinformowany, iż jego postulaty będą (w miarę możliwości finansowych) brane pod uwagę przy ustalaniu Wieloletniego Planu Inwestycyjnego Gminy Wrocław na kolejne lata. Niezadowolenie Skarżącego ze sposobu załatwienia jego sprawy, wynika z faktu, iż wniosek o utworzenie we Wrocławiu postulowanego Centrum Gier Umysłowych nie skutkował niezwłoczną realizacją rzeczony inwestycji. Należy wskazać, iż wszelkie wydatki ze środków finansowych gminy, muszą być przewidziane w uchwale budżetowej zgodnie z art. 212 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t.j. Dz. U. z 2012 r. poz. 1548 dalej: „ u.f.p.”). Ponadto, każda gmina zgodnie z przepisem art. 226 u.f.p. ma obowiązek sporządzania i uchwalania wieloletniej prognozy finansowej, w której zawarte są m.in. wszelkie planowane wydatki, inwestycje, przedsięwzięcia na kolejne lata. Celem realizacji zadań własnych gminy, w oparciu o uchwałę budżetową oraz uwzględniając wieloletnią prognozę finansową, tworzy się wieloletni plan inwestycyjny czyli zatwierdzony przez organ gminy dokument, zawierający listę uporządkowanych według przyjętych kryteriów zadań inwestycyjnych, przewidzianych do realizacji. Jest to instrument wskazujący priorytetowe kierunki i sposoby wydatkowania części środków budżetowych tak aby suma korzyści (finansowych, społecznych, ekologicznych, innych) osiągniętych dzięki ich realizacji była jak największa. Mając na uwadze fakt, iż budowa Centrum Gier Umysłowych, o którą wnosi Skarżący, stanowi duży wydatek, nie przewidziany ani w budżecie Gminy Wrocław na rok 2013 r. ani też w wieloletniej prognozie finansowej na lata 2013/2015, nie ma obecnie możliwości uwzględnienia postulatów Skarżącego, a co za tym idzie, niezwłocznej realizacji przedmiotowej inwestycji. Uwzględniając powyższe, skarga wniesiona przez Skarżącego jest w całości bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

4) skargi pana [imię] na Prezydenta Wrocławia – druk nr 1213/13. Pismem z dnia 20 czerwca 2013 r. p. (dalej: „Skarżący”) wniósł skargę na Prezydenta Miasta Wrocławia w zakresie nie udzielenia przez niego odpowiedzi na jedno z zagadnień podniesionych we wniosku z 20 marca 2013 r., a mianowicie podjęcia działań w celu zapewnienia równego traktowania wszystkich użytkowników przyszłej kolejki linowej łączącej ulicę Na grobli z ulicą Wybrzeże Wyspiańskiego nad rzeką Odrą poprzez ustanowienie jednolitych opłat dla wszystkich jej użytkowników. Powyższe, jest zdaniem Skarżącego uzasadnione, ze względu na fakt, iż Gmina Wrocław współfinansuje rzeczoną inwestycję w stopniu znacznym. Na tej podstawie, zdaniem Skarżącego, przedmiotowa skarga stała się uzasadniona w oparciu o art. 241 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeksu Postępowania Administracyjnego (Dz. U. z 2013r., poz. 267, dalej „k.p.a.”). Odpowiedzi na rzeczoną skargę udzielił, działający z up. Prezydenta Wrocławia, Sekretarz Miasta Wrocławia (dalej: „Sekretarz”) pismem z dnia 27 czerwca 2013 r., w którym podniósł, iż niniejsza sprawa była przedmiotem postępowania wyjaśniającego. Na tej podstawie Sekretarz poinformował, iż wniosek Skarżącego z 20 marca 2013 r. został rozpatrzony, a wszelkie dokumenty, o które wnioskował Skarżący zostały mu przekazane, zgodnie z ustawą z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2001 r., Nr 112, poz. 1198 z późn. zm., dalej: „Ustawa”). Udzielona przez organ odpowiedź nie pominęła także zagadnienia dot. zapewnienia równego traktowania wszystkich użytkowników przyszłej kolejki linowej. Sekretarz podniósł, iż na dzień dzisiejszy nie zostały określone zasady użytkowania kolejki linowej, która nie została jeszcze uruchomiona, w związku z tym postulat Skarżącego jest bezzasadny. Na obecnym stadium realizacji inwestycji postulat zapewnienia równego traktowania wszystkich użytkowników przyszłej kolejki linowej nie znajduje uzasadnienia do rozpatrzenia również w trybie procedury udostępniania informacji publicznej. Sekretarz zwrócił uwagę na fakt, iż przekazywanie sugestii oraz wytycznych do realizacji określonych zadań stanowi jedynie treść poboczną zapisaną we wniosku o udostępnienie informacji publicznej, a nie jego meritum do którego organ jest zobowiązany się odnieść. Reasumując, Sekretarz wniósł o uznanie zarzutu podniesionego przez skarżącego za bezprzedmiotowy. Przy rozpatrywaniu przedmiotowej skargi należy wziąć pod uwagę zakres prawa do informacji publicznej wynikający z przepisów Ustawy. Zgodnie z treścią art. 3 rzeczonej ustawy prawo do informacji publicznej obejmuje uprawnienia do: uzyskania informacji publicznej, w tym uzyskania informacji przetworzonej w takim zakresie, w jakim jest to szczególnie istotne dla interesu publicznego; wglądu do dokumentów urzędowych; dostępu do posiedzeń kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów; dostępu do posiedzeń kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów. Co istotne, prawo do informacji publicznej obejmuje uprawnienie do niezwłocznego uzyskania informacji publicznej zawierającej aktualną wiedzę o sprawach publicznych. Na podstawie wyjaśnień Sekretarza oraz zgromadzonych w sprawie dokumentów, należy stwierdzić, iż na dzień dzisiejszy organy administracji nie posiadają jakiegokolwiek wiedzy w zakresie oficjalnych opłat za przejazd kolejką oraz ewentualnych zwolnień niektórych grup społecznych z ponoszenia rzeczonej opłaty. W toku postępowania wyjaśniającego ustalono, co następuje. Przedmiotem skargi zgodnie z art. 227 K.p.a. może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie sprawy. Każde pismo skierowane do organu musi być traktowane jako obligujące do udzielenia odpowiedzi na nie w terminie ustawowym bez przesądzania o jej treści i rozwiązaniu problemu będącego przyczyną wystąpienia do tego organu. Na wniosek swój pa[ni] otrzymał odpowiedź pismem z dnia 29 kwietnia br. Również w zakresie dotyczącym równego traktowania pasażerów „przyszłej kolejki linowej”. Tak bowiem należy potraktować w ocenie Komisji sugestie Prezydenta o wystąpieniu do podmiotu właściwego do udzielenia takiej odpowiedzi. Uwzględniając powyższe, w ocenie Komisji skarga pana [imię] nie zasługuje na uwzględnienie. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 2 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

5) skargi pan: na Dyrektora Młodzieżowego Domu Kultury Fabryczna – **druk nr 1196/13**. Pismem z dnia 06 maja 2013 r. Pan (dalej: „Skarżący”) wniósł skargę na niezgodne z prawem działanie Dyrektora MDK Fabryczna (dalej: „Dyrektor”) poprzez prawdopodobne „wprowadzenie w błąd Urzędu Miejskiego Wrocławia co do wykonywania obowiązków służbowych w celu uzyskania wyższego” wynagrodzenia oraz zgłosił podejrzenie popełnienia przestępstwa poświadczenia nieprawdy i niegospodarności w wydatkowaniu środków publicznych na wynagrodzenie Dyrektora. Skarżący zarzucił także, iż Dyrektor prawdopodobnie nie zachował wymogu prowadzenia zajęć z dziećmi i młodzieżą w wymiarze 6 godzin tygodniowo, gdyż jego nazwisko nie figuruje w planach zajęć umieszczonych w Internecie. Ponadto, zdaniem Skarżącego Dyrektor naruszył ustawę z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm., dalej: „u.d.i.p.”), poprzez nie udzielenie mu odpowiedzi na pytania dotyczące dni tygodnia, godzin oraz sal, w których Dyrektor prowadzi zajęcia z dziećmi w roku szkolnym 2012/2013 oraz o udostępnienie grafiku zajęć nauczycieli-instruktorów zatrudnionych w MDK Fabryczna w roku szkolnym 2012/2013. Odpowiedzi na powyższą skargę udzielił Dyrektor pismem z dnia 21.06.2013r. ustosunkowując się w nim do kolejnych zarzutów Skarżącego. Do pisma załączył szereg dowodów potwierdzających, jego zdaniem, prawidłowe wykonywanie przez niego obowiązków pracowniczych polegających na prowadzeniu zajęć z dziećmi w wymiarze 6 godzin tygodniowo. Ponadto wyjaśnił, iż we wcześniejszej korespondencji prowadzonej ze Skarżącym udzielił wszelkich informacji na zadane przez Skarżącego pytania, zgodnie z przepisami u.d.i.p. Wskazał m.in. dokładnie w jakie dni tygodnia i o których godzinach Dyrektor realizuje zajęcia z dziećmi. Co się tyczy prośby o udostępnienie grafiku zajęć nauczycieli - instruktorów zatrudnionych w MDK Fabryczna w roku szkolnym 2012/2013, Dyrektor podniósł, iż stosowny harmonogram zajęć znajduje się na stronie internetowej MDK Fabryczna i jest powszechnie dostępny. Ustosunkowując się do zarzutu dotyczącego nie udzielenia informacji publicznej, wskazać należy, iż z zebranej dokumentacji wynika, iż wniosek Skarżącego o udostępnienie informacji publicznej nie był datowany. Brak również stempla pocztowego, względnie innej wzmianki wskazującej na datę jego złożenia do MDK. Jednakże w ślad za nim, pismem z dnia 16 kwietnia 2013r. Dyrektor MDK udzielił na niego odpowiedzi. Dodatkowo pismem z dnia 13 maja 2013r. Dyrektor poinformował o odmowie udzielenia odpowiedzi na część wniosku Skarżącego, uzasadniając swą decyzję ochroną danych osobowych oraz prawem do prywatności. Uwzględniając powyższe, zarzut nie udzielenia informacji na złożony wniosek co do zasady nie znajduje potwierdzenia. Odmiennym zagadnieniem jest ocena działań w tym zakresie Dyrektora MDK, tj. rozstrzygnięcia, czy w istocie odmowa udzielenia informacji w zakresie opisanym we wniosku Skarżącego miała swoje uzasadnienie w przepisach obowiązującego prawa. Ocena ta jednak pozostaje poza kompetencjami Rady Miejskiej Wrocławia. Zwrócić bowiem należy uwagę na fakt, iż zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, odmowa udostępnienia informacji publicznej oraz umorzenie postępowania o udostępnienie informacji w przypadku określonym w art. 14 ust. 2 przez organ władzy publicznej następują w drodze decyzji. Do decyzji, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego (ust. 2), co oznacza, iż służy od niej odwołanie do SKO, a następnie skarga do sądu administracyjnego. Skoro tak, ewentualne ustalenia co do prawidłowości postępowania Dyrektora MDK w tym zakresie winny nastąpić w w/w postępowaniu. Zarzut niedopełnienia obowiązków pracowniczych, a tym samym poświadczenia nieprawdy i niegospodarności w wydatkowaniu środków publicznych przez Dyrektora Szkoły poprzez brak prowadzenia zajęć z dziećmi w wymiarze ustalonym ustawowo, a więc 6 godzin nie znalazł potwierdzenia w świetle wyjaśnień złożonych przez Dyrektora MDK na posiedzeniu. Zwrócić należy w tym miejscu uwagę na to, iż niepotwierdzony zarzut rzekomej niegospodarności, a w efekcie być może oszustwa (wyłudzenia) w rozumieniu przepisów kodeksu karnego, rodzić może roszczenie o naruszenie dóbr osobistych, co tym bardziej zmusza do dokładnego wyjaśnienia kwestii. Skoro jednak Skarżący dysponuje wiedzą o rzekomym popełnieniu przez Dyrektora MDK przestępstwa,

nie czekając na ustalenia organu sprawującego nadzór nad placówką, po myśli art. 304 § 1 kodeksu postępowania karnego sam winien zawiadomić o tym odpowiednie organa ścigania. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 4, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Ad. III.

Następnie Komisja zapoznała się z treścią korespondencji:

1. Pismo Rady Osiedla Huby z dnia 1 lipca 2013r. w sprawie poprawy bezpieczeństwa wokół żłobka nr 11 przy ul. Hubskiej 39. Komisja postanowiła ponownie przesłać Przewodniczącemu Zarządu Osiedla Huby kopię pisma z dnia 19 kwietnia 2013, w którym przesyłała Panu Borowskiemu odpowiedź Komendanta Straży Miejskiej na pismo z dnia 21 lutego 2013r. w sprawie poprawy bezpieczeństwa wokół żłobka nr 11 przy ul. Hubskiej 39 w zakresie pkt 2, informując wtedy jednocześnie, że zwróciła się także do Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta z prośbą o ustosunkowanie się do wniosków zawartych piśmie z dnia 21 lutego 2013r. i o treści zajętego stanowiska Pan Borowski zostanie poinformowany po otrzymaniu odpowiedzi od Dyrektora ZDiUM, co też uczyniła pismem z dnia 22 maja 2013r.
2. Pismo Przewodniczącego Komisji Infrastruktury Komunalnej, Pana Szymona Hotały z dnia 8 lipca 2013r. skierowane do Komendanta Straży Miejskiej w sprawie kontroli punktu sprzedaży alkoholu znajdującego się na skwerze przy ulicach Kazimierskiej i Pastelowej. Komisja przyjęła treść pisma do wiadomości.

Ad. IV.

Komisja przeszła do zatwierdzenia protokołu nr 47/2013, który został przyjęty jednogłośnie.

Ad. V.

Wolnych wniosków nie zgłoszono.

Następnie Przewodniczący Komisji zaproponował, aby kolejne posiedzenie odbyło się dnia 22 lipca 2012r. (poniedziałek) o godz. 15.30, w sali nr 302.

Przewodniczący Komisji
Krzysztof Kilarski

Protokół sporządziła:
Elżbieta
Bocheńska - Zarzycka

